

meligt at se, at man netop her under første specielle Underklasse er kommen ind paa dette System, idet der oprindeligt stod 5 Underklasser for Kontorassistenter, men dette blev forandret til 4; i Stedet for den daværende 1ste Klasse er der nemlig blevet sat et Alderstillæg paa 300 Kr. Man har altsaa lige i Spidsen af de specielle Lønningsklasser indført det omtalte System, og det forekommer mig, at man godt kunde have indført det over det hele. Det er dette, jeg særlig vil bede det ærede Udvalg, som faar med denne Sag at gøre, om at efterse. — Endvidere skal jeg gøre en ganske kort Bemærkning om § 17, der omhandler Pensioneringen; der er der et enkelt Punkt, som jeg finder Anledning til at omtale. Det forekommer mig nemlig, at Statsbanedriften her bliver stillet heldigere over for tilskadekomne Arbejdere end de private Arbejdsgivere, som falde ind under Ulykkesforsikringsloven af 7de Januar i Aar, og det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund hertil, men at Statsbanedriften tværtimod i fuldeste Maal burde gaa i Spidsen. — Angaaende Kommissionen er der jo sagt saa meget, og jeg skal ikke komme ind derpaa. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at der just kommer stort ud af denne Kommission. Vi kende jo nok, hvorledes det gaar, naar der skal nedsættes Kommissioner. De Folk, der da faa den største Indflydelse og paa mange Punkter den afgørende Betydning, blive — som det ogsaa er indrømmet her — Folk, som have daarligt Kendskab til Arbejderforhold. Hvad de Kommissioner angaar, som særlig have beskæftiget sig med Arbejderforhold, have vi set, at de ikke have ført til store Resultater. Af den sidste Kommission angaaende Landboloven — bedrøvelig Ihukommelse — synes der kun at resultere, at det store Husmandsspørgsmaal løber ud i Sandet, saaledes at Husmændene vedblive at stikke i den Nød og Elendighed, hvori de have stukket i saa lang Tid. Jeg har derfor ikke nogen stor Tro paa den Kommission, som foreslaas nedsat, men jeg skal heller ikke have noget imod dens Nedsættelse; det kunde jo være, at der kunde komme noget godt ud deraf, og jeg skal ikke paa nogen som helst Maade være en Hindring derfor.

Hammerich: Jeg skal ligesom andre ærede Talere afholde mig fra at komme ind paa hele vor Statsbanedrifts Organisation, om den er heldig eller uheldig, eller hvor den kan ønskes ændret, idet jeg for

det første kan være ganske enig i, at dette Spørgsmaal bedre kan behandles i Udvalget, hvor ogsaa de enkelte Detailler i saa Henseende naturligt høre hjemme, og jeg dernæst anser det for ret givet, at Resultatet af disse Forhandlinger vil blive en Kommission, et Resultat, som jeg kan slutte mig til, idet jeg dog maa være enig med det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard) i, at det ikke vil være rigtigt at gøre det til en slet og ret parlamentarisk Kommission. Der er ingen Tvivl om, at de sagkyndige, som man maa ønske at have med ved Behandlingen af denne Sag, som det netop gælder om at faa med i Kommissionen, ville gøre langt mindre Nytte, hvis de blot tilkaldes som Vidner, der blive afhørte og derpaa affærdigede, end naar de ere direkte Medarbejdere under Sagens Behandling i Kommissionen. Jeg skal altsaa anbefale, at der ikke i den Retning gøres nogen Forandring med Hensyn til Kommissionen. Resultatet af dens Arbejder vil netop kunne ventes at blive af nogen Betydning, naar man tager hele Sagen op støttet til den Sagkyndighed, der faar Sæde i Kommissionen, i Forbindelse med den nu 5—6aarige Erfaring, man har med Hensyn til Statsbaneorganisationens Virkning. Blandt andre Resultater kan man da maaske ogsaa komme til et og andet, hvorved vi kunne faa en i økonomisk Henseende for Statskassen noget heldigere Ordning. Hvad jeg imidlertid særlig ønsker at dvæle lidt ved, er de Betragtninger, der baade her i Salen og i det andet Ting saa stærkt have været fremme, gaaende ud paa, at vi maa være meget utilfredse med det Udbytte, vore Statsbaner give os. Jeg tror ikke, at de ere helt berettigede, og i hvert Fald tror jeg, at det er ikke meget berettiget, at de fremkomme saa stærkt her fra Rigsdagen, thi det er ganske vist min Mening, at Rigsdagen har sin store Del i, at vi ikke have større Udbytte af vore Statsbaner. Vi se saaledes, for at tage et Eksempel, at Rigsdagen ønsker et nyt hurtigt Tog op ad den østjydske Bane, Administrationen oplyser, at det kan selvfølgelig stilles paa Benene, kun maa man vide, at det er en meget kostbar Foranstaltning, som vil volde Statsbanedriften en betydelig Merudgift om Aaret, og kun skaffe forsvindende Dækning for samme, men fra Rigsdagens Side holder man alligevel derpaa. Der kunde nævnes andre lignende Tilfælde. Det kan i det hele ganske sikkert siges, at Rigsdagen altid har haft et aabent Øre for de Krav og Ønsker over for Statsbanerne, som ere